

[Oluf Pedersen.]

af, at naar Landbruget har beskæftiget de 17 000 færre, saa er det jo de Folk, det ikke kunde faa. Har ikke Venstre og Konservative Gang paa Gang fortalt, at Landmændene ikke kunde faa den Arbejdskraft, de havde Brug for, at man manglede en Snes Tusind Mand, som man havde Beskæftigelse til? Det er jo de 17 000, og derfor er det fuldkommen forkert, naar det ærede Medlem mener, at naar man forhøjede Ejendomsskatterne, skulde det give mindre Beskæftigelse i Landbruget. Ethvert fornuftigt Menneske kunde da ogsaa sige sig selv, at denne Paastand var fuldkommen gal.

Det ærede Medlem Hr. Duborg, der ligesom de Konservative kommer med Krav om en Nedsættelse af Ejendomsskatterne, og som, første Gang han talte, vilde fortælle os, at den højere Ejendomsskat for Landet betød en Gave fra Land til By, opretholdt i sin sidste Tale ikke denne Paastand. Det er altid et Fremskridt, at en saadan fejlagtig Paastand bliver opgivet; den hører, som jeg sagde allerede forrige Gang, ingen som helst Steder hjemme. Selvfølgelig er Forholdet det, at hvis man udskrev mindre paa fast Ejendom i Landdistrikterne, vilde man komme til at udskrive forholdsvis mere paa Indkomst; hvis man udskrev mindre paa Jorden, vilde man komme til at udskrive saa meget mere paa Arbejde.

Talen om en Forurettelse for Landdistrikterne er fuldkommen forkert, nej, de, der er forurettede i denne Sag, er Byerne, som ikke har faaet Lov til at gaa til en saa høj Ejendomsbeskatning, som de har ønsket, idet Venstre og Konservative har forbudt dem det gennem den Lovgivning, som har været opretholdt. Det er Venstres og Konservatives Ansvar i denne Sag, at de har hindret, at man er kommet til en tilstrækkelig høj Ejendomsbeskatning i Byerne. Det er deres Ansvar indtil Dato; men hvis dette Forhold opretholdes ogsaa i de kommende Aar, bliver det ikke mere paa Venstres og de Konservatives Ansvar, saa bliver det paa Regeringens Ansvar. Derfor har Regeringen Pligt til at tage Spørgsmaalet op om en Forhøjelse af Ejendomsbeskatningen, særlig for Byernes Vedkommende, en Forhøjelse, som ganske naturligt maa ordnes saaledes, at det først og fremmest bliver dem, der oppebærer Grundrenten, Obligationsejerne, der kommer til at udrede denne Ejendomsbeskatning.

Det ærede Medlem Hr. Smørum hævdede, at det betød ikke noget, naar vi talte om Grundskyld, det var Handlinger, der skulde til. Nu er det ikke altid saa nemt

at gøre op, hvad en Tale betyder, men hvis den Tale, Retsforbundet har ført, har haft den Virkning, som jeg tror den i nogen Grad har haft, at man i alt Fald har lavet mindre Dumheder, end man ellers vilde have gjort, saa er det altid noget. Hvis man ser paa den Politik, Regeringen og Rigsdagens Flertal har ført i de senere Aar, og hvis man skulde have Løn i Forhold til den Gavn, den har gjort, saa tror jeg, de Herrer fik en meget stor Regning at betale for den skadelige Politik, de har ført, og vi, der maaske i nogen Grad har begrænset denne Skade, vilde have fortjent en meget stor Løn.

Hvis vi skulde tage Eksempler paa den Indsats, som det kunde tænkes vi har gjort, saa kunde vi tale om en Ting som det Krav, man rejser fra konservativ Side om, at der skal blandes Smør i Margarinen. Det er et Krav, som er fuldkommen urimeligt, idet dets Gennemførelse vilde betyde et meget stort Tab for Danmark, det kan ethvert Barn regne ud. Det Forhold ligger tilstrækkelig belyst fra alle Sider, jeg kender ikke nogen sagkyndig, der har turdet gaa ind for Kravet. Men de Konservative kan godt rejse Kravet, det er saa nogenlunde ligegyldigt, hvad man gør fra den Side, bare man kan finde paa noget, der kan se ud til, at man har forlangt noget godt! Det virkelige Forhold er, at Resultatet af, at der blandes Smør i Margarinen, vil blive, at der bliver mindre Smør at eksportere. Der bliver altsaa et Tab for Danmark; derom kan der ikke være Tvivl.

Nu mente det ærede Medlem Hr. Fibiger, at Staten skulde gaa ind i en storstilet Spekulation om at drive Priserne op; naar man nu tillførte Smør paa de rigtige Tider o. s. v., saa kunde man lave en kunstig Pris. Sikke dog nogle Fantasterier, et Medlem af Rigsdagen kan komme ind paa! Hvis det var muligt gennem en Begrænsning af Eksporten til visse Tider og en Forøgelse af Eksporten til andre Tider at drive Priserne op, saa burde det være Landbrugets egen Sag, og saa vilde Landbruget selvfølgelig ogsaa have gjort det.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Duborg har Ordet for en kort Bemærkning.

Duborg: Det ærede Medlem Hr. Aage Fogh paastod, at jeg havde sagt, det var Regeringens Skyld, at vi havde Landbrugs-krisen. Det vil fremgaa med tilstrækkelig Tydelighed af mit Foredrag i Gaar, at jeg netop udtalte, at selvfølgelig kom Land-